

Emma lyckades rädda alla sex barn ur familjens brinnande villa. "Den största vinsten av allt, efter den här resan, är att jag är tillbaka hos dem och att de ser mig som frisk igen", säger hon.

EMMA SCHOLS RÄDDADE SINA SEX BARN UR LÅGORNA

”Jag är så sjukt tacksam för livet”

Det är en helt vanlig vardag när **Emma Schols** och barnen vaknar upp till att det brinner i tv-rummet. En eld som sprider sig oerhört snabbt. På ett mirakulöst sätt får Emma ut samtliga sex barn ut huset, men med sitt eget liv som insats. Idag, drygt två år senare, lever hon med en kropp som är brännskadad till 93 procent. Här berättar hon om den tuffa resan tillbaka till livet igen.

TEXT ISABELLA LINDBLOM HARBRECHT

FOTO FRIDA FUNEMYR, PRIVAT, AKADEMISKA SJUKHUSET

Det är torsdag och **Emma** är ledig från sitt jobb som personlig assistent i dag. I morgon kommer de fyra yngsta barnen **Mollie**, 4, **Oliwer**, 5, **Albin**, 6, och **Melwin**, 9, som bor hos sin pappa varannan vecka. **William**, 14, och **Nellie**, 11, bor hos henne och sambon **Ola** på heltid. Emma längtar till fredagen.

– Då blir det fullt ös igen, säger hon och skrattar.

Att Emma jobbar och är tillbaka i vardagen var det ingen som kunde tro för två år sedan, efter den där morgonen i september då familjens liv förändrades för alltid.

– Det var verkligen en helt vanlig dag, barnen skulle till skolan och förskolan, säger Emma och börjar berätta.

Dåvarande sambon **Anders**, barnens pappa, är på jobb så hon är själv hemma med barnen den 3 september 2019. Oliwer och Albin vaknar extra tidigt den här morgonen och medan de går ner till tv-rummet ligger Emma kvar i sängen och tänker att hon lika väl också kan gå upp, klockan ringer ju ändå snart.

Men så hör hon hur killarna skriker i panik från undervåningen.

– När jag kommer ner brinner det redan mycket, i gardenerna och soffan. Först blir jag helt paralyserad men sedan får jag panik, berättar Emma.

HON BESTÄMMER SIG för att kasta ut Oliwer och Albin och låsa ytterdörren så de inte får för sig att komma in igen. Men när dörren öppnas kommer det in syre i huset. Och då smäller det, hela undervåningen exploderar.

– Då kastade jag mig över pojkarna för att skydda dem. Det var då ryggen och armarna tog som mest stryk, men jag kände inte smärtan så mycket då, jag hann liksom inte.

Hon vet att hon måste upp, de andra barnen är ju kvar där. Och trots

EMMA SCHOLS

Ålder: 32.

Bor: Edsbyn.

Familj: Barnen William, 14, Nellie, 11, Melwin, 9, Albin, 6, Oliwer, 5, och Mollie 4, samt sambon Ola och två bonusbarn.

Bakgrund: Räddade i september 2019 alla sina barn ur villan som brann. Överlevde mirakulöst med 93 procent brännskador på kroppen.

Gör: Personlig assistent samt aktuell med boken "Ärren bär jag med stolthet" (Norstedts), som hon skrivit tillsammans med journalisten Frida Funemyr.

att hela trappan brinner – vartenda trappsteg – lyckas hon ta sig till övervåningen. William och Nellie har tagit sig ut genom fönstret och lyckats hämta en stege. Snart är även Melwin ute. Men Mollie, då nästan 2 år, är kvar där inne, i det övertända huset.

– För en stund är jag helt säker på att hon inte lever längre, och vid det här skedet känner jag för första gången hur matt jag är. Det är helt svart och rök överallt, säger Emma och förklarar att hon då ålar sig fram på golvet. Hon fortsätter:

– Men så får jag syn på Mollie i spjäl-sängen, hur hon gråter i panik, och då är det som om en kraft bara tar över mig. Jag reser mig och lyfter upp henne men när vi kommer ut, ner från stegen, viker sig benen på mig och då faller jag bara ihop.

Snart har både räddningstjänst och ambulans anlänt. Det är ingen som tror att Emma ska överleva, så brännskadad är hon. Samtliga anhöriga förbereds på det, att hon troligtvis inte kommer överleva helgen. Men mirakulöst gör hon ändå det. Hon överlever. Och nu börjar en lång och smärtsam resa – hennes kropp har brännskador till 93 procent, med tredje gradens brännskador på händer, ben, armar, rygg och bröst.

FAMILJEN BESLUTAR GEMENSAMT att barnen inte ska besöka henne till en början, när hon ”ser som värst ut.” Men när dagen äntligen kommer, då de ska få träffas igen, är hon väldigt nervös.

– Jag var så rädd för att de skulle bryta ut i sorg och inte känna igen mig. De blev chockade och det fälldes många tårar, men jag minns ändå dagen som underbar, jag ville bara ställa mig upp och ge alla en kram. Men det gick inte, jag var inlindad som en mumie och kunde knappt prata. Men jag lyckades väsa ur mig lite grann ur talventilen, berättar hon och tillägger:

– Jag skulle vilja beskriva det som när man föder sitt barn och får upp det på bröstet, så kändes det när jag fick se dem där i rummet, fullt levandes. Den dagen kom att betyda mycket för mig, det blev en sådan enorm morot. Jag ska hem, jag ska hem, jag ska hem – och få vara deras mamma igen. Det var det enda jag kunde tänka på.

Resan tillbaka beskriver Emma som en tuff prövning. Hon fick lära sig allt på nytt.

– Vem kunde tro att man skulle behöva lära sig gå igen eller torka sig själv, som 30-åring?

Rehabiliteringen har dock gått mycket snabbare än vad någon läkare kunde förutspå, även om hon för alltid kommer att få leva med smärtan och ärrnen som stramar på en stor del av kroppen. Enligt läkarna var det inte ens säkert att Emma skulle kunna gå igen. Men för henne råder det inga tvivel om vad som ligger bakom hennes återhämtning:

– Det är ju barnen, och kanske min envishet också, som jag har att tacka. Att bara lyfta en hantel upp och ner är inte så motiverande, men

Första mötet med barnen efter branden blev känslösamt.

”Jag ska hem och få vara deras mamma igen. Det var det enda jag kunde tänka på”, berättar Emma om sina känslor på sjukhuset.

att orka lyfta sina barn igen däremot – det är tack vare dem som jag orkade kämpa på.

EFTER SIN INSATS den 3 september 2019 har Emma blivit hyllad som en hjälte, och prisad som en också. På Svenska Hjältar-galan 2020 utsågs hon till Årets Livräddare. Men själv är hon delad när det gäller hjälte-titeln.

– Jag har svårt att se mig själv som en hjälte men alla hejarop och all kärlek har betytt och betyder oerhört mycket för mig. När någon skriver att jag är en inspiration för mod känns det stort – att denna fruktansvärda olycka ändå blev något så otroligt vackert. Hopp är så viktigt och om jag kan få någon annan att må bra är det större än att prisas som hjälte, det är större än en titel.

Emma tillägger:

– Dessutom kan jag inte ta åt mig hela äran själv. Barnen var helt fantastiska den där dagen. De tog instruktioner från en panikslagen mamma som brann och gjorde allt som jag sa till dem.

”Jag var så rädd för att de skulle bryta ut i sorg och inte känna igen mig”

”Utseendemässigt har jag förlorat mig själv från topp till tå. Men det blir så obetydligt när man överlevt det jag gjort, jag är så sjukt tacksam för livet”, säger Emma.

Under tiden på sjukhuset sövdes Emma över 70 gånger.

Emmas kropp är brännskadad till 93 procent.

BAKGRUND

EMMAS SVÅRA BRÄNSKADOR OCH RESAN TILLBAKA

Ambulansen som hämtade Emma den 3 september 2019 tog henne till sjukhuset i Bollnäs där hon sövdes. Därefter flögs hon till Akademiska sjukhuset i Uppsala. På intensivvårdsavdelningen pumpade man in 40 liter vätska i hennes kropp, för att skydda de inre organen och på så sätt försöka rädda hennes liv. Hon hölls sedan sövd i flera veckor medan man skrapade bort bränd hud, tvättade sårerna och opererade henne flertalet gånger. Även hudtransplantationer utfördes. Emmas kropp är brännskadad till 93 procent och att överleva det är ovanligt. På händer, ben, armar, rygg och bröst har hon brännskador av tredje graden, vilket innebär att skadorna är djupa samt att nerverna är skadade. Andra ställen på kroppen fick första och andra gradens brännskador. Under tiden på sjukhuset drabbades Emma även av sepsis (blodförgiftning) och lunginflammationer vid flertalet tillfällen. Totalt sövdes hon över 70 gånger.

Läkarna trodde inte att Emma skulle kunna gå igen men i dag är hon tillbaka på sitt jobb och har både varit uppe på hästryggen och åkt slalom. Hon äter heller inga smärtstillande tabletter längre, något man trodde att hon skulle få göra under lång tid, kanske för alltid. Hon kommer dock få leva med nervsmärtor resten av livet och måste smörja och töja huden samt bära kompressionskläder närmast kroppen.

Efter branden var det många som engagerade sig för att hjälpa och stötta familjen, bland annat genom insamlingar så att de skulle kunna komma på fötter igen. Något som Emma och familjen känner stor tacksamhet över.

Än i dag är det ingen teknisk undersökning som har kunnat förklara varför branden startade. →

Barnen klarade sig fysiskt helt oskadda ur branden. Men händelsen är ett trauma och minnena från morgonen 2019 kommer familjen att få leva med resten av livet. Emma berättar att barnen har fått prata med en kurator men framför allt har de haft ett stort behov av att prata tillsammans.

– Vi har pratat, pratat och pratat. Gråtit tillsammans, brutit ihop men också blickat tillbaka på vårt gamla hem som vi förlorade den dagen. Jag har inte haft ett så stort behov av att prata i media utan valde att stänga av från det. Mitt fokus låg på att bli mamma igen efter att ha mist så mycket tid från barnen. Jag ville bara bli så stark som möjligt så jag kunde komma tillbaka till dem, förklarar Emma och fortsätter:

– Det är inte förrän nu jag börjar känna mig redo att säga att vi mår bra, att alla inblandade är okej. Men vägen hit har varit lång.

EFTER OLYCKAN HAR Emma varit tvungen att acceptera en ny, ärrad kropp.

– Utseendemässigt har jag förlorat mig själv från topp till tå. Mitt ansikte visar inte så mycket men under kläderna finns ju något annat. Jag har dessutom en funktionsnedsättning numera, i båda benen och i fötterna bland annat. Men det blir så obetydligt när man överlevt det jag gjort, jag är så sjuk tacksam för livet. Man har liksom ett slags val, och jag väljer att duga som jag är, säger Emma och fortsätter:

– Ett av barnen frågade om jag kan ha linne på mig nu och jag svarade att självklart kan jag det! Jag ser det här som min dunderchans att ge dem rätt syn, att vi alla duger precis som vi är. Jag vill vara deras levande bevis på det.

I januari släpps Emmas bok "Ärren bär jag med stolthet" som hon skrivit tillsammans med journalisten **Frida Funemyr**. Att skriva den har hjälpt Emma mycket:

– Jag har rehabiliterat kroppen, men att göra boken har varit som en rehabilitering på djupet. Det har varit tufft att behöva minnas detaljer och många gånger har jag brutit ihop och behövt stoppa en stund. Men samtidigt har det varit som ett avslut, nu när resten av världen öppnar boken så stänger jag igen det här.

Drygt två år efter olyckan beskriver Emma familjen som mer sammansvetsad än någonsin.

– Ja, alla är oerhört måna om varandra samtidigt som det alltid är håll igång med många olika viljor, säger hon och skrattar.

På frågan om hur hon är som mamma, till sina sex barn, skrattar hon igen och svarar:

"Som mamma är jag förmodligen lite överbeskyddande men jag är nog ganska flamsig och spexig också."

– Förmodligen är jag lite överbeskyddande men jag är nog ganska flamsig och spexig också. Lite tokig men ändå med koll på läget liksom.

ATT VARA EMMA i dag jämfört med före den hemska morgonen 2019 kräver mer av henne, förklarar hon. Funktionsnedsättningarna och ärren som skaver sliter. Men hon fick en sak efter branden som hon värdesätter högt:

– Min starka lust att nu leva livet fullt ut. Jag är så tacksam för kroppen, att den trots allt funkar, och känner en större uppskattning till min ärrade, skeva kropp än jag någonsin gjort tidigare. Men den största vinsten av allt, efter den här resan och efter att barnen tassat mycket på tårna kring mig, är att jag är tillbaka

hos dem och att de ser mig som frisk igen. Det är i de små stunderna, när jag står hemma och plockar ur diskmaskinen med ungar som trotsar och skriker – det är då jag känner mig som starkast, berättar Emma. **m**

"Att orka lyfta sina barn igen – det är tack vare dem som jag orkade kämpa på"